

RECENZIE CONFERINȚĂ – ACADEMIA CA OGLINDĂ A SCHIMBĂRII: 125 DE ANI DE ARTE ȘI ȘTIINȚE UMANISTE/

CONFERENCE REVIEW – THE ACADEMY AS A MIRROR OF CHANGE: 125 YEARS OF ARTS AND HUMANITIES

Maria BOȘTENARU DAN, cercetător dr./PhD. researcher

mbostenaru@gmail.com

Universitatea de Arhitectură și Urbanism „Ion Mincu”, București, RO/
“Ion Mincu” University of Architecture and Urban Planning, Bucharest, RO

Conferința a fost deschisă de Antoine Picon (istoric de arhitectură) care a comparat Artele Frumoase din Franța, Beaux Arts – finanțate de către stat, de la fondarea Academiei de Pictură și Sculptură din Paris și Academiei de Arhitectură din Paris în anul 1671, împreună cu Academia Franceză din Roma, în anul 1666 și bursa Prix de Rome (în arhitectură din 1720). Diploma în arhitectură există în Franța numai de la sfârșitul secolului al XIX-lea, întrucât până atunci era urmat

The conference was opened by Antoine Picon (architectural historian), who compared the French Beaux Arts – state-financed since the founding of the Academy of Painting and Sculpture in Paris and of the Academy of Architecture in Paris in 1671 – with the French Academy in Rome in 1666 and the Prix de Rome (awarded for architecture since 1720). The Architecture Diploma existed in France only from the end of the 19th century, as until then the principle that art-

Conferința a avut loc Luni, 11 Noiembrie, 2019 – de la 09:00 la 19:30. Villa Aurelia, Roma, Italia. 125 de ani ai Academiei Americane din Roma. Focus pe arhitectură/

The conference was held on Monday, November 11, 2019, 9:00 to 19:30. Villa Aurelia, Rome, Italy. 125 years of the American Academy in Rome. Focus on architecture

Rezumatul este disponibil la/The summary can be consulted at the links below:

<https://www.aarome.org/event/academy-mirror-change-125-years-arts-and-humanities>

<https://www.aarome.org/news/features/reflections-past-present-future/>

Versatilitatea spațiului construit/Versatility of the built space. Argument 13/2021

<https://doi.org/10.54508/Argument.13.25>

principiul conform căruia artiștii nu au nevoie de diplomă. În comparație, AAR (American Academy in Rome) beneficiază de finanțare privată. În reinterpretarea artelor frumoase este atins același punct, respectiv elitismul, dar sunt și diferențe, spre exemplu, în planul clădirii. Începând cu anul 1894, au existat bursieri în domeniul arhitecturii.

Prezentarea a fost urmată de panelul pre-1945, moderat de Lindsay Harris, fostul profesor Andrew W. Mellon, specialist în fotografia de secol XIX și început de secol XX. Întâi a fost prezentată cartea lui Frederick Whitling, *Western Ways: Foreign Schools in Rome and Athens*, publicată în anul 2018 la editura de Gruyter. Cartea tratează diplomația academică (care integrează directorii școlilor străine) ca școală de arte frumoase, cu accent pe arhitectură.

Katherine Geffcken a prezentat Școala de studii clasice din Roma fondată la un an după fondarea Academiei. A accentuat cât de important a fost să vadă sălile de clasă spre deosebire de cine trăia în clădire. Erau 6-8 bursiere înainte de 1914. În 1913 nu a fost concurs pentru științele clasice, apoi a fost un concurs organizat numai pentru bărbați, ceea ce a generat un conflict. Nu exista cazare pentru femei, li s-a spus să își construiască propria clădire, nu le era permis să locuiască în clădirea McKim. Așa că, din lipsă de finanțe, au trăit la poalele dealului Gianicolo, având acces restricționat până în 1947. Conform lui Picon, până în 1960, arhitectura era orientată spre bărbați. Existau legături bune cu Institutul German. În 1912, școala clasică a fuzionat cu școala de arhitectură (științe umaniste și arte). Frederick Whitling a notat că Villa Aurelia nu mai era încăpătoare, așa că a fost necesară o nouă clădire.

Alberta Campitelli a prezentat în limba italiană proiectarea topografică. A început cu două cărți despre grădinile italiene care demonstau interesul pentru grădina italiană nu numai în perioada contemporană, ci și pentru cele trecute, așa cum pot fi văzute în Toscana, în proiectele arhitecților peisagiști englezi și a inclus relevee ale acestor grădini realizate de către bursierii AAR. În 1924, grădinile au devenit un instrument de propagandă pentru Mussolini pentru 21 aprilie (ziua de naștere a Romei) și așa a fost proiectată o nouă grădină de către Rafaele de Vico și de către alți peisagiști particulari. Villa Aldobrandini a fost deschisă publicului. În 1933, Villa Sciarra, refăcută de americani pe baza unei vile distruse a fost donată statului italian.

ists needed no diploma had been followed. By contrast, the American Academy in Rome (AAR) is privately financed. In reinterpreting the Beaux Arts, the same point is reached, namely elitism, but there are also differences, for example in the building plan. Fellows in architecture have been appointed since 1894.

The talk was followed by the pre-1945 panel, moderated by previous Andrew W. Mellon Professor Lindsay Harris, a specialist in 19th and early 20th century photography. First, Frederick Whitling's book *Western Ways: Foreign Schools in Rome and Athens*, published in 2018 by de Gruyter (Whitling, 2018), was presented. The book deals with academic diplomacy (as represented by the directors of foreign schools) and with the foreign schools of fine arts with an emphasis on architecture.

Katherine Geffcken presented the School of Classical Studies in Rome, which was founded a year after the Academy. She emphasized how important it was to see the classrooms versus who lived in the building. There were 6 to 8 female Fellows before 1914. In 1913, there was no competition for classical studies, then the competition was only open to men, which led to a struggle. There was no residence for women and the female classicists were told to build their own premises since they were not allowed in the McKim building. So due to the lack of money they lived downtown from Gianicolo and had restricted access until 1947. According to Picon, architecture was male centric until the 1960s. There were good links to the German Institute. In 1912, there was a merger of the classical school and the school of architecture (humanities and arts). Frederick Whitling noted that the space of Villa Aurelia was insufficient so a new building was necessary.

Alberta Campitelli presented topographic design in Italian. She started with two books on Italian gardens which showed the interest for the Italian garden, not only in its contemporary version, but also in its classical one, which can still be found in Tuscany, in the designs of English landscape architects; the books also included surveys of these gardens made by AAR Fellows. In 1924, on the 21st of April (the birth date of Rome), the gardens became an instrument of propaganda for Mussolini and so did a new garden designed by Rafaele de Vico and other landscape architects. Villa Aldobrandini was opened to the public. In 1933, the Villa Sciarra, redone by the Americans on the basis of a destroyed villa, was donated to the Italian state.

Prima întrebare adresată vorbitorilor s-a referit la stabilirea colegiilor pentru femei. A doua întrebare a privit Academia Americană din Paris și anume dacă Beaux Arts au fost luate ca exemplu, dacă se merge la sursă.

Mostra del giardino (expoziția de grădini) din Florența din 1931, prima dintre ele, a inclus și bursieri americani care au expus.

Pentru arte, modelul urmat era francez, în vreme ce pentru științe umaniste era urmat modelul german. A existat o competiție între Institutul arheologic german și cel francez înainte de fondarea Academiei.

A doua parte a conferinței a inclus și un panel cu Elisabeth Rodini ca moderator. Au fost prezentate resursele Academiei pentru diseminare publică și tehnologii digitale (proiectul *Broken books*, colecția *Nash*). Primul care a luat cuvântul a fost Sebastin Hierl, bibliotecar, prezentând colecția de cărți: tratate timpurii de istoria arhitecturii și topografia Romei. Au fost făcute mențiuni ale donațiilor de cărți rare:

- Flavio Biondo: *Roma ristaurata ed Italia illustrata*, Venetia, 1543;
- Vitruvius Pollio: *De architettura libri dece*, Como, 1521 (prima traducere în italiană a lui Vitruvius);
- Giovanni Battista Piranesi: *Campus Martius antique Urbis*, Roma, 1762 (unul din momentele definitorii din istoria arhitecturii).

În locul celei de-a doua prezentatoare, Valentina Follo, care avea gripă, a vorbit Ili Nagy.

A treia prezentatoare a fost Lavinia Ciuffa, curatoarea arhivei fotografice. Tema a fost opera lui Ernest Nathaniel Nash. Născut în Potsdam într-o familie ebraică, format ca avocat, a emigrat în 1933 din Germania și a fondat un studio foto la Roma, de unde a emigrat în 1939 în SUA, unde a fondat un alt studio foto. După război, s-a întors în Europa, având cetățenie americană. Fototeca Unione Collection include lucrările sale în arheologie, arhitectură, peisagistică. Unione internazionale (Uniunea academiilor străine din Roma) a fost creată după război, când s-a întors Nash, și a făcut donația către aceasta în 1956. Ulterior, nu a fotografiat numai Roma, ci și alte locuri. Prezentarea a inclus o carte: *Pictorial dicti-*

The first question to the panel referred to the establishment of women's colleges. The second one regarded the American Academy in Paris: were the Beaux Arts taken as an example and does this mean that the French source of influence was the primary one. The answer also has political relevance.

Mostra del giardino (exhibition of gardens) in Florence 1931, the first one, also included American Fellows among the exhibitors.

For the arts, the model were the French, while for the humanities it was the Germans. There was a competition between the German archaeological institute and the French one before the academy was founded.

The second part of the conference also included a panel with Elisabeth Rodini as moderator. Resources of the academy for public outreach and digital technologies were shown (the *Broken Books* project, the *Nash* collection). The first speaker was Sebastian Hierl, librarian, who presented the book collection: early treaties on the history of architecture and the topography of Rome. Donations of rare books were mentioned:

- Flavio Biondo: *Roma ristaurata ed Italia illustrata*, Venetia, 1543 (Biondo, 1543);
- Vitruvius Pollio: *De architettura libri dece*, Como, 1521 (first Italian translation of Vitruvius) (Vitruvius, 1521);
- Giovanni Battista Piranesi: *Campus Martius antique Urbis*, Roma, 1762 (one of the definitive moments in the history of architecture) (Piranesi, 1762).

In place of the second speaker Valentina Follo, who had the flu, Ili Nagy talked, but this talk is not relevant for an architecture analysis.

The third speaker was Lavinia Ciuffa, the photo archive curator. The topic was the work of Ernest Nathaniel Nash. Born in Potsdam in a Jewish family, a lawyer by formation, he left Germany in 1933, set up a photo studio in Rome, and departed for the US in 1939, where he set up another photo studio. After the war, he returned to Europe as an American citizen. The Fototeca Unione collection includes his works on archaeology, architecture and landscape architecture. Unione Internazionale (the Union of Foreign Academies in Rome) was created after the war, when Nash returned, and he made a donation to it in 1956. Afterwards he photographed other places as well. The presentation included *Pictorial Dictionary*

onary of ancient Rome (publicație germană), apoi o carte din 1978: *Ancient Roman architecture*. Proiecte ale AAR pe această temă au inclus *The Urban Legacy of Ancient Rome* în 2017-2018 (un sit interactiv și georeferențiat împreună cu harta istorică – Nolli – și cartografia contemporană) fondat de un grant de resurse digitale, iar în 2019-2022 Fototeca Unione Digital Collection (colecția „Digital Humanities” a AAR), ambele proiecte ale Fundației Samuel H. Kress.

Partea a treia a conferinței a fost deschisă de o prezentare keynote susținută de către Denise Constanzo privind arhitecturii din Roma din 1945-1960, respectiv „Designing a Modernist Academy: Laurance Roberts and the Postwar Battle for Architecture” (Proiectarea unei academii Moderniste: Laurance Roberts și bătălia postbelică pentru arhitectură). Prezentatorul a ținut un workshop: „Resetarea academiilor postbelice ale Romei” (Rebooting Rome’s Postwar Academies) (Constanzo, 2015), în timpul bursei din 2014 pe baza proiectului Rome Prize „Eternal City, New Lessons: Architects at Modern Academies in Postwar Rome” („Orașul etern, noi lecții: arhitecți la academiile moderne din Roma postbelică”, Constanzo, 2014) (inclusiv o intervenție despre Academia di Romania). Workshop-ul a fost sponsorizat de Academia Americană din Roma, Institutul Suedez din Roma și British School at Rome (Școala Britanică din Roma). Alte instituții participante: Academia Germană din Roma la Villa Massimo, Institutul Elvețian din Roma, Academia Daneză din Roma, Academia Egipteană din Roma, Institutul Cultural Japonez din Roma, Academia Poloneză de Științe din Roma și Școala Română din Roma, 18 mai 2015.

În artele frumoase se observă o continuitate cu perioada de dinainte de război (Academia a fost închisă între 1940-1945). Primul director a fost un istoric de artă, Laurence Roberts (director AAR 1946-1960), simultan cu James Kellum Smith, arhitect care a fost președinte (1938-1957). Arhitectura a fost cea mai puternică disciplină. Timp de 50 de ani, toți președinții Academiei au fost arhitecți, precum și directorul dintre 1917-1940. O carte prezintă această contribuție înainte de 1940: Fikret K. Yegul, *Gentlemen of instinct and Breeding: Architecture at the American Academy in Rome, 1894-1940*, Oxford University Press, 1991. În 1945, comitetul de conducere a inclus șase arhitecți și alți șase membri pentru toate celelalte patru arte, trei clasiști. Limita de vârstă de 30 de ani a fost desființată, bursierii au devenit liberi din punct de

of Ancient Rome (originally published in German) and a 1978 book: *Ancient Roman Architecture*. Projects of the AAR on the topic included *The Urban Legacy of Ancient Rome* of 2017-2018, an interactive and georeferenced website (AAR, 2018), together with the historic Nolli map and contemporary cartography, funded by a digital resource grant, and the 2019-2022 Fototeca Unione Digital Collection (digital humanities collection of AAR), both projects of the Samuel H. Kress Foundation.

The third part of the conference started with a keynote, based on a dissertation by Denise Costanzo on architects in Rome at the AAR from 1945 to 1960, „Designing a Modernist Academy: Laurance Roberts and the Postwar Battle for Architecture”. The presenter held a workshop: “Rebooting Rome’s postwar academies”, during the 2014 fellowship, based on the Rome Prize project proposal, “Eternal City, New Lessons: Architects at Modern Academies in Postwar Rome” (Constanzo, 2014) (including an intervention on the Romanian Academy). The workshop was sponsored by the American Academy in Rome, the Swedish Institute in Rome, and the British School at Rome. Other participating institutions were the German Academy in Rome at Villa Massimo, the Swiss Institute in Rome, the Danish Academy in Rome, the Egyptian Academy in Rome, the Japanese Cultural Institute in Rome, the Polish Academy of Sciences in Rome, and the Romanian Academy in Rome on the 18 May 2015.

In the fine arts, a continuity with the pre-war period can be observed (the academy was closed from 1940 to 1945). The first director was an art historian, Laurance Roberts (1946-1960 AAR director) and the architect James Kellum Smith was AAR president from 1938 to 1957. Architecture was the most powerful academic discipline. For 50 years, all academy presidents were architects, as was the director from 1917 to 1940. A book presents this contribution before 1940: Fikret K. Yegul’s *Gentlemen of Instinct and Breeding: Architecture at the American Academy in Rome, 1894-1940*, Oxford University Press, 1991 (Yegu, 1991). In 1945, the board of trustees included six architects, and six for the other four arts as well as three classicists. The 30-year age limit for Fellows was lifted and they were also given artis-

vedere artistic (nu mai erau obligați să aibă expoziții) fiind tratați ca indivizi maturi, nu ca seminariști. Modernismul era binevenit. Venturi a dat credit Academiei Americane din Roma în cadrul discursului de mulțumire susținut la primirea premiului Pritzger.

Prezentarea plenară a fost urmată de un panel privind artele post 1945, moderat de Peter Benson Miller, directorul de arte pentru cea mai îndelungată perioadă (până în 2019). A creditat prezentarea lui anterioară „Painting in the «Contact Zone»: Artists at the Postwar American Academy in Rome” (Pictura în „zona de contact”: artiști la American Academy în Roma postbelică) (Benson Miller, 2018), extinzând diseminarea Academiei în orașul Roma.

Academia, în perioada Războiului Rece, a făcut diplomație culturală. S-a făcut referire la cartea *Cultural Diplomacy and Heritage* (diplomație culturală și patrimoniu) (Joong Lee și Niglio, 2019).

Ilaria Schiaffini a vorbit despre colecția privind Italia lui Roberts la Villa I Tatti - Berenson Foundation.

Următorul a luat cuvântul Martin Brody, compozitor, istoric al muzicii, vorbind despre felul în care Roberts a conformat muzica la Academie. Rome Prize în muzică există din 1920.

Ugo Rubeo a vorbit despre limbă, literatură și traduceri.

Conform lui Denisa Constanzo, Roberts a servit și comisia italiană Fulbright.

Un bursier din sală din vremea lui Roberts a afirmat că acesta „a fost directorul potrivit la momentul potrivit”.

Partea a patra a tratat științele umaniste postbelice. Prezentarea plenară s-a referit la cele clasice. Bursieri au murit în război, în Primul Război Mondial, și apoi a fost prezentat monumentul de la Academie. Bursierii au luptat și au murit și în al Doilea Război Mondial. Unul din bursierii din 1938 (Harrison Gibbs), care a fost ucis în război, a proiectat curtea; fiica acestuia, de asemenea artistă, a relocat opera la Peoria Illinois. În timpul războiului, după 1940, s-a bucurat de protecție elvețiană și astfel se face referire la istoria Institutului elvețian în cartea *Noëlle-Laetitia Peret: L'Institut suisse de Rome. Entre culture, politique, diplomatie*, 2014.

Din nou se face referire la cartea lui F. Whitling, precum și la cartea lui Lawrence Richardson *The American*

tic freedom as mature individuals, no longer obliged to have exhibitions. Modernism was welcome. Venturi credited the time spent at the Academy at his Pritzger prize lecture.

The keynote was followed by a panel on post-1945 arts, moderated by Peter Benson Miller, the longest-serving art director (till 2019). His earlier presentation “Painting in the ‘Contact Zone’: Artists at the Postwar American Academy in Rome” (Benson Miller, 2018) on extending the academy's reach into the city of Rome was credited.

The academy engaged in cultural diplomacy during the Cold War. The book *Cultural Diplomacy and Heritage* (Joong Lee and Niglio, 2019) was referenced.

Ilaria Schiaffini talked about the art collection on the Roberts' Italy at Vila I Tatti – the Berenson Foundation.

The next speaker was Martin Brody, composer and historian of music who talked about how Roberts shaped music at the Academy. The Rome Prize in music exists since 1920.

Ugo Rubeo talked about languages, literature, and translations.

According to Denisa Costanzo, Roberts also served on the Italian Fulbright commission.

A Fellow from Roberts' time was heard saying that “he was the right director at the right time”.

The fourth part of the conference dealt with post-1945 humanities. The keynote addressed the classics. Fellows were killed in service in WWI and the monument at the academy was presented; Fellows were also in service and killed in WWII. A 1938 Fellow (Harrison Gibbs), who had redesigned the courtyard, was killed in WWII, and his daughter, who was also an artist, relocated the work in bronze from the courtyard at Peoria, Illinois. During the war, after 1940, the American Academy enjoyed Swiss protection and so reference was made to the history of the Swiss Institute, as presented in Noëlle-Laetitia Peret's book *L'Institut suisse de Rome. Entre culture, politique, diplomatie* (Peret, 2014).

Again, reference was made to F. Whitling's book and to Lawrence Richardson's book, *The American Academy 1947-*

Academy 1947-54, Reopening and Reorientation: A Personal Reminiscence (Richardson, 2012).

O altă carte (75 de ani) este a Luciei N. Valentine și a lui Alan Valentine, *The American Academy in Rome, 1894-1969*, 1973 University Press of Virginia, Charlottesville (Valentine și Valentine, 1973) în care în capitolul (XIII) „The future” (Viitorul) se discută despre cum să se creeze o fundație pentru finanțe, femeii în consiliu, câștigarea fundațiilor Melon și Samuel Kress, National endowment fund for the humanities.

În ultimii 25 de ani, printre inovații se numără bursele afiliate, fondate de alții. Numărul bursei a crescut (acum 30, de la 17). Pe 9 decembrie 1969, Robert Venturi a scris un raport pentru Consiliul Academiei de 14 pagini, intitulat „An analysis of architecture at the AAR with recommendations” (O analiză a arhitecturii la AAR, cu recomandări). „Trebuie să se adapteze”, a scris Venturi, pentru a fi puternică. Aceasta a fost întrebarea de final a panelului privind științele umaniste din 1945, care a urmat prezentării plenare: de ce este nevoie astăzi?

În panel, Elisabeth Jane Shepherd a trimis pe altcineva să prezinte fiind bolnavă și neputând participa. În Roma, spiritul de colaborare era pentru școli cel de a lucra împreună, iar Italia a susținut aceasta prin Unione (anii 1950), împreună cu bibliotecile germane (Deutsches Archäologisches Institut DAI – Institutul arheologic german din Roma, Deutsches Historisches Institut DHI – Institutul istoric german din Roma). Și la Florența s-a negociat problema reîntoarcerii bibliotecilor germane cu stabilirea Unione, așa cum a discutat Frederick Whitling, o linie fină între internațional și național (cărți germane). Scopul era depășirea competiției anterioare dintre academii în timpul răspândirii comunismului. În științele umaniste au apărut noi domenii. După anul 2000 s-au modificat din nou. Sesiunea s-a axat pe aceste modificări.

Următorul vorbitor a fost Elisabeth din cadrul fototecii. Ea a realizat un tur al Academiei cu recenta ei arhivă. Creată în 1959, fototeca include cea mai mare arhivă civilă de fotografie aeriană a Italiei, recunoscută de MIBACT (Ministerul Culturii). În 1962, fotografiile americane aeriene din război au fost oferite fototecii de directorul din vremea respectivă. Fotografii ale British School at Rome au fost incluse câțiva ani mai târziu. A devenit o recunoaștere fotografică mediteraneană aliată, incluzând aproape un milion de fotografii

54, Reopening and Reorientation: A Personal Reminiscence (Richardson, 2012).

Another book (covering the first 75 years of AAR history) is Lucia N. Valentine and Alan Valentine's *The American Academy in Rome, 1894-1969*, published by University Press of Virginia, Charlottesville in 1973, whose chapter XIII, "The future", discusses how to set up a foundation to secure finances, how to recruit women to the board, winning the Mellon and Samuel Kress foundation and National Endowment for the Humanities as sponsors.

Among the innovations of the last 25 years are externally funded affiliated fellowships. The number of Rome prizes has grown (to 30, from 17). On the 9th of December 1969, Robert Venturi wrote a 14-page report for the academy board, "an analysis of architecture at the AAR with recommendations"; "it has to adapt," Venturi writes, to be strong. This was the closing question for the panel on post-1945 humanities which followed the keynote: what does the American Academy need today?

Elisabeth Jane Shepherd's paper was read by someone else since she had the flu and was unable to attend. It presented the Rome spirit of collaboration, which was for the schools to work together; Italy supported this with the Unione (in the 1950s), together with the German libraries (DAI, the German Archaeological Institute in Rome and DHI, the German Historical Institute in Rome). In Florence, the return of German libraries was also negotiated by the newly founded Unione (as discussed by Frederick Whitling), treading a fine line between internationalisation and national culture (promoting German books). The goal was to overcome the previous competition between the academies during the rise of communism. In the humanities, new fields appeared. After 2000, these changed again. The session focused on these changes.

The next speaker was Elisabeth Rodini from the Fototeca (photographic collection). She gave a tour of the academy with its recent archive. Created in 1959, it includes the largest civil archive of aerial photography in Italy, recognised by MIBACT (Ministry of Culture). In 1962, American aerial photographs from the war were offered to the Fototeca by the AAR director. Photos of the British School in Rome were included a few years later as well. It became the Mediterranean Allied photo reconnaissance, including almost 1 million pho-

ale teritoriului italian cu contribuții pentru AAR de la Școala franceză și de la Institutul suedez. Trăsăturile geologice, arheologia, urbanismul, arhitectura etc. au fost relevate. Arhiva așteaptă să fie restaurată și făcută accesibilă publicului.

Următorul vorbitor a fost Ingrid Edlund-Berry care a venit de la Institutul Suedez și a vorbit despre Lucy T. Shoe care a fost de două ori bursier, în 1936 și în 1949. În 1936 cu machetele arhitecturale a creat un domeniu. A fost mai întâi la American School in Athens și prin aceasta a deschis un domeniu pe care l-a continuat toată viața. De Vico i-a sugerat cum să primească permis iar politica a avut rolul său. Relația cu bursierii de sex masculin a fost discutată. 1949 a fost și despre Inez (Nina) Longobardi, bibliotecara (ea a fost bursier în anii 1980). Gândurile ei arată modul în care s-a modificat felul în care gândim despre biblioteci (ceva poate fi văzut digital oriunde în lume, dar unele lucruri pot fi văzute numai în anumite locuri, adevărate giuvaiere). Poți să îți faci temele înainte de a merge la bibliotecă.

Ultima vorbitoare a fost Ingrid Rowland cu un subiect despre diferențele între a fi în științe clasice la Roma și la Atena, vorbind din experiențele ei din anii 1980. Cu refugiații ebraici, gândirea europeană a ajuns în SUA. Posthumanismul a devenit un domeniu foarte popular acum, direcția s-a schimbat după al Doilea Război Mondial și fascism. Ea a vorbit despre experiența ei ca bursier în anii 1980 și despre Nina Longobardi, întrucât ambele au fost bursieri în anii 1980.

Directorul Ochsendorf a mulțumit foștilor bursieri și angajați care s-au întors au revenit.

A cincea sesiunea a fost despre 25 de ani de prezidențiat – continuitate (proiectare, construcție și atragere de fonduri), inclusiv conservare (a clădirilor începând cu grădinile, apoi burse mai bune) de către Adele Chafield Taylor. Și ea a fost bursier în anii 1980, colegă cu Ingrid, iar în 2020 rezident pentru conservare istorică. A vorbit despre cum a asigurat viitorul instituției și precaritatea să fie depășită pe viitor. Aceasta include atragerea de mai mulți candidați, astfel încât câștigătorii să fie excelenți. Apoi au fost adresate câteva cuvinte despre conservarea istorică: este o întreprindere artistică distinctă, în linie cu câteva alte forme moderne de artă și explorări, mai întâi de toate cartografie, arheologie modernă și antropologie, care au în comun fixarea unui moment în

tos of the Italian territory, with contributions for AAR from the French School and the Swedish Institute. Geological features, archaeology, urban planning, architecture etc. were surveyed. The archive is waiting to be restored and made available to the public.

The next speaker, Ingrid Edlund-Berry from the Swedish Institute, talked about Lucy T. Shoe who was a Fellow twice, in 1936 and in 1949. In 1936, she created a field with her architectural models. She first attended the American School in Athens and through this she opened up a field which she continued to work in for the rest of her life. De Vico suggested to her how to get permission to do architectural models and politics played its role. Her relationships with male Fellows were discussed. 1949 was also about Inez (Nina) Longobardi, a librarian at that time and a Fellow in the 1980s. Her thoughts express the change in our way of thinking about libraries (something can be seen digitally anywhere in the world, but certain things can only be seen in certain places, the real gems). You do your homework before you go to the library.

The last speaker was Ingrid Rowland who talked about how being a classicist differed in Rome from Athens, from her experiences in the 1980s. With Jewish refugees, European thought came to the US. Posthumanism became a very popular area; the direction changed after WWII and fascism. She spoke of her experience as a Fellow in the 1980s and she also talked about Nina Longobardi, as they were both Fellows in the 1980s.

The director Ochsendorf gave thanks to former Fellows and staff who returned.

The fifth session was about the 25 years of presidency - continuity (planning, building and fundraising), including preservation (of the buildings starting with the gardens, then the provision of better fellowships), presented by Adele Chafield Taylor. She was also a Fellow in the 1980s, a colleague of Ingrid Edlund-Berry as well as the 2020 resident in historic preservation. She talked about how she made sure that the future of the institution is ensured and that precariousness is overcome. This includes attracting more applicants, so that the winners are excellent. Then she addressed historic preservation: it is a distinct artistic enterprise in line with some other modern art forms and explorations, above all cartography, modern archaeology, and anthropology, which have in

timp al unei realități fizice ridicare în mijlocul revoluției industriale din secolul al XIX-lea. Nu este nostalgie, ci un act creativ. Bursierii au călătorit și au visat timp de 125 de ani și apoi s-au întors în SUA și au construit orașe sau au devenit mari oameni de știință. Scopul astăzi este o coexistență pașnică pe pământ, iar bursierii sunt invitați nu numai din SUA și Italia. Secolul al XXI - lea este diferit: de la a avea americani în străinătate la încrucișări de drumuri într-o lume globală.

Partea finală a conferinței s-a referit la Academie în anii 1990 în concepția directorului de arte prezent, Lynne Lancaster.

Mark Robins, fost director pe fotografie, apoi decan al arhitecturii, apoi director de design a vorbit despre echilibrul dintre tradiție și inovare. A avut o bursă în design sub Adele Chatfield Taylor și a vorbit despre zugrăvirea Romei anilor 1960 de către Fellini. Continuăm să o explorăm astăzi. Multe burse afiliate sunt fondate de instituții italiene, cele mai recente în arhitectură și peisagistică pentru piemontezii. Sunt discuții despre 14 - 18 rezidențe, discuții despre evenimente comune pentru bursieri: mese, vizite cu o prelegere. Un exemplu de tip de colaborare: o pictură de Carol Walker inclusă în Cleveland privind rasa și genul, respectiv „Extazul Sfintei Klara”. Un alt tip de colaborare este între un compozitor și un arhitect interesat de imprimarea digitală care a printat instrumentul (megafoane pentru un grup) expuse la Roma și apoi la New York. Noul fond permite bursierilor să se implice în orașul Roma: un specialist în conservare făcând o performanță și coreografie la Campidoglio, Nina Young în curtea din jurul Tempietto. Conferința „Water and culture: A view from Rome” (Apă și cultură: O perspectivă din Roma) și expoziția „Matera imaginată” (Matera imaginată) sunt menționate, cu mulțumiri către diverși profesori Mellon. Trei femei fotograf au fost în expoziția itinerată despre Matera, curator Lindsay Harris (la Roma, Matera și IIC, New York). Alte activități au inclus conferințe finanțate de noul fond de proiecte; alte conferințe sunt de asemenea amintite, expoziții, conferințe, publicații, al cincilea an de *conversazioni* (cu buget de jumătate de milion de dolari) interdisciplinaritate între ceea ce istoria înseamnă pentru conservare, pentru arhitectură etc. IPhone-ul a schimbat modul în care gândim despre transmiterea cunoștințelor și viteza cu care aceasta se poate întâmpla.

common the capturing of a moment in time, of a physical reality that arose in the middle of the industrial revolution in the 19th century. Such capturing of a moment in time is not nostalgia, but a creative act. The American Academy Fellows traveled and dreamed for 125 years and then returned to the US and built cities or became great scholars. The aim today is peaceful coexistence on Earth and Fellows are invited from beyond the US and Italy. The 21st century is different: from having Americans in a foreign land to crossing paths in a global world.

The final session addressed the academy in the 1990s in the conception of the current art director Lynne Lancaster.

Mark Robins, former director of photography, then dean of architecture and subsequently director of design, talked about the balance between tradition and innovation. He had a fellowship in design under Adele Chatfield Taylor and he talked about Fellini's depiction of 1960s Rome, which we continue to explore today. Many affiliated fellowships are funded by Italian institutions, the most recent in architecture and landscape architecture for the Piemontese. Discussions are in progress about starting 14 to 18 residencies, about organizing common events for the Fellows such as dinners or visits accompanied by lectures. An example of this kind of collaboration: a picture by Carol Walker about race and gender, *The Ecstasy of St. Klara*, included in the Cleveland Museum of Art. Another example of collaboration is between a composer and an architect interested in digital printing who printed the instrument (megaphones), seen in Rome and then in New York. The new fund allows Fellows to engage with the city of Rome: a preservationist doing a performance and choreography in the Campidoglio, Nina Young, in the courtyard around the Tempietto. The conference “Water and culture: A view from Rome”, and the exhibition “Matera imaginată” were mentioned, with thanks to several Mellon professors. Three women photographers were included in the traveling Matera exhibition curated by Lindsay Harris (in Rome, Matera and at the New York IIC, the Istituto Italiano di Cultura). Other activities included conferences sponsored by the new projects fund; other conferences were also mentioned as well as exhibitions, publications, the 5th year of *conversazioni* (with a half million dollar budget), which feature interdisciplinary discussions on what history means to preservationists, architects and specialists from other fields. The iPhone has changed the way we think about the transmission of knowledge and the speed at which it can happen.

În concluzie, AAR este o instituție contemporană, nu numai despre studiu și contact, dar despre gândire originală, producție, artă diferite de 1894. Prefigurează ce va deveni și porțile sunt deschise. De-a lungul anului aniversar vor avea loc concerte, și o altă expoziție e prevăzută pentru primăvară. Expoziția din toamnă a fost „Encounters exhibition” (Întâlniri), vizitată după conferință cu tur ghidat de Peter Benson Miller: întâlniri postbelice între bursieri alumni și bursieri actuali, urmată de o recepție în clădirea principală (conferința a avut loc în Villa Aurelia).

In conclusion, the AAR is a contemporary institution, not just about study and contact but also about original thinking, production and art, different from its 1894 embodiment. It prefigures what it will become and its gates are open. Throughout the anniversary year there would be concerts, and an additional exhibition was scheduled for the spring. The autumn exhibition was “Encounters”, visited after the conference with the guide Peter Benson Miller: postwar encounters between former and current Fellows, followed by a reception at the main building (the conference took place at Villa Aurelia).

Referințe/References

- AAR (2017-2018). *The Urban Legacy of Ancient Rome*. Accesat pe 12 Decembrie, 2021, la <http://exhibits.stanford.edu/nash>
- Benson Miller, P. (2018) "Painting in the 'Contact Zone': Artists at the Postwar American Academy in Rome," Accesat pe 12 Decembrie, 2021, la <https://www.aarome.org/events/calendar/peter-benson-miller-painting-contact-zone-artists-postwar-american-academy-rome>
- Biondo, F. (1543). *Roma ristaurata ed Italia illustrata*, Venezia.
- Costanzo, D. (2014). *Rome Prize project proposal, "Eternal City, New Lessons: Architects at Modern Academies in Postwar Rome"*, Accesat pe 12 Decembrie, 2021, la <https://www.aarome.org/news/features/2014-15-rome-prize-winners-announced>
- Costanzo, D. (2015) "Rebooting Rome's postwar academies", Accesat pe 12 Decembrie, 2021, la <https://www.aarome.org/events/calendar/rebooting-postwar-academy>
- Joong Lee, E. Y. & Niglio, O. (2019). *Cultural Diplomacy and Heritage*, Tab edizioni, Rome.
- Nash, E. N. (1961). *Pictorial Dictionary of Ancient Rome*, Praeger, New York.
- Fototeca Unione (1978). *Ancient Roman Architecture: photographic index on microfiche*, K.G. Saur, München; New York.
- Peret, N.-L. (2014). *L'Institut suisse de Rome. Entre culture, politique, diplomatie*, ed. Alphil, Neuchâtel.
- Piranesi, G. B. (1762). *Campus Martius antique Urbis*, Rome.
- Vitruvius, P. (1521). *De architectura libri dece*, Como (first Italian translation of Vitruvius).
- Richardson, L. Jr. (2012). *The American Academy 1947-54, Reopening and Reorientation: A Personal Reminiscence*, American Academy in Rome, Rome.
- Valentine, L. N. & Valentine, A. (1973). *The American Academy in Rome, 1894-1969*, University Press of Virginia, Charlottesville.
- Whitling, F. (2018). *Western Ways: Foreign Schools in Rome and Athens*, de Gruyter.
- Yegul, F. K. (1991). *Gentlemen of Instinct and Breeding: Architecture at the American Academy in Rome, 1894-1940*, Oxford University Press